

[Fisker.]

og Sanering at etablere det frie Samkvem Landene imellem, som efterhaanden vil føre Verden ud af Krisen.

Der er for mig ingen Tvivl om, at dette sidste Synspunkt længst muligt bør opretholdes, men heraf følger tillige, at det, indtil Lysningen viser sig, bør paahvile Staten og Samfundet at skabe det nødvendige Værn for den Del af Befolkningen, som stærkest har maattet føle Krisens Vanskeligheder, og som uden Støtte vil være prisgivet Ruin og økonomisk Sammenbrud. Regeringen har tidligere og nu paa ny stillet sig paa dette Standpunkt — Forslagene, som de foreligger her, er jo et meget tydeligt Vidnesbyrd herom —, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige vor bedste Støtte til, at den hidtil fulgte Linie i den Lovgivning, som Krisen har medført, kan blive fastholdt indtil videre.

De to Sæt Skattelove, som i Dag foreligger til Behandling, har det fælles, at de er tidsbegrænsede, de er løbende for det kommende Skatteaar alene. Det gælder endvidere om dem begge, at de har til Opgave at tilvejebringe Midler til ganske bestemte og paa Forhaand afgrænsede Formaal. Det er det, der giver disse Forslag deres særlige Karakter, og det gør det let for enhver Skatteborger at overse ikke alene, hvor meget der i Henhold til de foreslaaede Bestemmelser vil kunne afkræves ham, men tillige, hvad jeg tror de fleste tillægger megen Betydning: hvortil Beløbene skal anvendes. Med andre Ord: hvorfor Landets Skattemyndigheder paa ny banker paa hans Dør.

Det gælder naturligvis for samtlige offentlige Afgifter, at de medgaar til Dækning af en Række nærmere bestemte Udgifter, som det offentlige har ment at maatte paatage sig at afholde, men for Skatteyderne ser det ofte saaledes ud, at det, at man indbetaler sine Skatter i den store Fælleskasse, det er det sikre, men hvad den enkelte Skatteyder faar til Gengæld, hvortil Skatterne anvendes, det staar ofte som noget mere eller mindre ubestemt. I Tider som disse, hvor saa mange mærkelige Teorier kan fremsættes, kan denne Skatteborgerens Følelse af Usikkerhed, naar han skal gøre op, hvad han faar for sine Skatter, give sig til Kende paa mange Maader. Paa et Møde ude i Landet, hvor man drøftede Landbrugs-krisen, kom det ikke ukendte Spørgsmaal, hvorvidt Skattebyrden eller Rentebyrden øvede det største Tryk paa dette kriseramte Erhverv, ogsaa frem, og Taleren hævdede herunder, at man burde kræve Skatterne afskaffede eller dog betydeligt nedsat. Thi, sagde han, Gælden har vi selv paadraget os

og faaet noget for, men Skatterne har andre paalagt os, uden at vi egentlig har faaet noget videre til Gengæld derfor. Jeg har ikke nævnt dette, fordi jeg frygter i dette høje Ting at møde en lignende Opfattelse, men for at understrege Ønskeligheden af, at den skatteydende Borger til de mindste Enkeltheder maatte være klar over, hvortil hans Afgifter til det offentlige anvendes. I saa Tilfælde vilde megen Kritik og Utilfredshed forstumme, og Udtalelser som den, jeg citerede før, vilde ikke kunne fremsættes i en offentlig Forsamling.

Om de foreliggende Skattelovforslag gælder det som nævnt, at her er Klarhed til Stede, saavel hvad angaar Beløbenes Størrelse som deres Anvendelse. Jeg anser dette for at være af megen Betydning og afgørende for Befolkningens Bedømmelse af disse Forslag.

Naar man i visse Dele af Pressen har villet give det Udseende af, at man fra Regeringens Side her har beredt Befolkningen en uventet, ja, rystende Oplevelse, saa tror jeg, man tager meget fejl. Jeg tør paastaa, at det er et meget lille Faatal af den danske Befolkning, der ikke forlængst er blevet klar paa, at Kravene til den enkelte paa alle Omraader nødvendigvis vil strammes, efterhaanden som Krisen forlænges. Saaledes som Verdenskrisen har udviklet sig, har den i alle Lande medført, at der fra det offentlige Side er rejst stigende Krav til Befolkningen, Krav om Indskrænkninger af forskellig Art og Krav om nye Skatteindtægter til Afløsning for Skattekilder, der svigter, og til Dækning af Udgifter, der er nødvendige til Foranstaltninger, som det offentlige har maattet iværksætte som Følge af den uforskyldte Nød og Ulykke, der følger tæt i Krisens Kølvan.

Det, som danner Baggrunden for disse Lovforslag, kender vi alle: De 140—150 000 Arbejdere her i vort Land, som Krisen har slaaget ud i en Tilværelse sørgeligere end nogen anden, og bag dem et endnu større Antal Kvinder og Børn, hvis Kaar med et Slag er blevet ændret, da Arbejdet blev standset, og da Forsørgerne havde udtømt de sidste Arbejdsmuligheder. Det er denne for vort Land saa uhyre store Armé af kriseramte, dem, der først prisgives, dem, der har mindst Modstandskraft, dem, der stærkest mærker Krisens Virkninger, det er dem, der giver Baggrunden dens mørkeste Farve. Men jeg erkender tillige, at de Krisevanskeligheder, der har ramt Landets Hovederhverv, for Titusinder af flittige og dygtige Jordbrugere er blevet saa alvorlige og saa truende, at de ikke ved egen Hjælp